

530.

Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych

z dnia 2 czerwca 1924 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w przedmiocie pobierania opłat od statków, tratw i spustu drzewa luźnego na wodach publicznych śródlądowych.

Na mocy postanowień art. 32 ustawy wodnej z dnia 19 września 1922 r. (Dz. U. R. P. № 102 poz. 936) zarządza się co następuje:

§ 1. Opłaty od statków i tratw oraz za spust drzewa luźnego na wodach publicznych śródlądowych będą wymierzane w sposób następujący:

Za każde pełne lub rozpoczęte 10 m² powierzchni powstałej:

- a) dla statków i tratw przez pomnożenie największej długości przez największą szerokość (u kołowców nie licząc obudowy kół),
- b) dla spustu drzewa luźnego przez pomnożenie długości drogi wodnej zajętej drzewem przez największą szerokość drogi zajętej drzewem, tudzież za każde pełne lub rozpoczęte 10 klm. odległości od miejsca ruszenia, względnie od granicy Państwa, aż do punktu końcowego zamierzonej drogi, względnie do granicy Państwa, będzie pobierane:

A. Od statku ładownego bez własnego popędu:

- a) na rzekach skanalizowanych i kanałach żeglugi: 0,05 zł.
- b) na innych rzekach, od statków o największym dopuszczalnym zanurzeniu:
 - 1) powyżej 0,5 mtr.: 0,03 „
 - 2) do 0,5 mtr. włącznie: 0,01 „

B. Od statków załadowanych z własnym popędem:

- a) na rzekach skanalizowanych i kanałach żeglugi: 0,10 zł.
- b) na innych rzekach: 0,06 „
- C. Od holowników płynących z ciągiem (oprócz opłaty za statki ciągnięte): 0,03 „
- D. Od tratw:

- 1) na Wiśle od Torunia w dół i na drodze wodnej Wisła—Odra:
 - a) bez ładunku 0,04 „
 - b) z ładunkiem 0,06 „
- 2) na innych drogach wodnych:
 - a) bez ładunku 0,03 „
 - b) z ładunkiem 0,04 „

przyczem wyższą taryfę należy stosować do tafli załadowanych, bez względu na ilość ładunku.

E. Od spustu drzewa luźnego: 0,04 zł.

F. Od łodzi transportowych o powierzchni (najw. dług. pomnożona przez najw. szer.) poniżej 15 m², o ile stale kursują, rocznie: 10,00 „

Opłatom powyższym podlegają statki, tratwy i spust drzewa bez względu na przynależność państwową właściciela lub przedsiębiorcy.

§ 2. Nie podlegają opłatom wymienionym w par. 1:

1) statki o powierzchni (najw. dług. pomnożona przez najw. szer.) poniżej 15 m², o ile nie kursują stale jako transportowe,

2) statki płynące bez ładunku, tudzież holowniki bez pociągu i niezaladowane,

3) statki administracji Państwa płynące służbowo i eksploatowane we własnym zarządzie,

4) statki, tratwy i drzewo płynące luzem na wodach granicznych, o ile odnośne konwencje inaczej nie postanawiają.

§ 3. Statki stale kursujące mogą uiszczać opłatę za cały sezon nawigacyjny lub za miesiące kalendarzowe.

Opłata za sezon nawigacyjny wynosi za każde pełne lub rozpoczęte 10 m² powierzchni (najw. dług. pomnożona przez najw. szer.):

- A. Od statków bez własnego popędu o największym dopuszczalnym zanurzeniu:
1) powyżej 0,5 m.:	2 zł.
2) do 0,5 m. włącznie:	1 „
najmniej jednak w obu wypadkach: 10 „	

B. Od statków o własnym popędzie (pasażerskich i towarowych): 10 „

C. Od holowników: 2 „

Opłata miesięczna wynosi 1/8 opłaty za sezon.

§ 4. Statki, użyte do przewozu między brzegami przeciwnymi wody publicznej śródlądowej w celach zarobkowych, uiszczają opłatę za cały sezon nawigacyjny, niezależnie od tego, czy dany statek będzie w użyciu stale, czy też tylko w niektórych dniach sezonu nawigacyjnego.

Opłata za sezon nawigacyjny wynosi za każde pełne lub rozpoczęte 10 m² powierzchni statku, powstałej przez pomnożenie największej długości przez największą szerokość (u kołowców, nie licząc obudowy kół):

- A. Od statku bez własnego popędu, o największym dopuszczalnym zanurzeniu:
1) powyżej 0,5 m.:	2 zł.
2) do 0,5 m. włącznie:	1 „
najmniej jednak w obu wypadkach: 10 „	
- B. Od statków o własnym popędzie: 10 „

Od powyższych opłat są zwolnione statki należące do państwowej administracji wodnej i drogowej, eksploatowane we własnym zarządzie.

§ 5. Opłaty za specjalne świadczenia dla żeglugi i spławu, jak rejestracja, korzystanie z portów i przystani, służowanie i t. p., będą ustalane osobnymi zarządzeniami, a wysokość ich i sposób poboru będą obwieszane przez wywieszenie taryfy w odnośnych miejscach.

§ 6. Urzędem właściwym do wymierzenia opłat ustanowionych niniejszym rozporządzeniem jest rząd wodny (inspekcja dróg wodnych), w którego

obrzebie leży miejsce wyruszenia statku, tratwy lub spustu drzewa luźnego, względnie miejsce wkroczenia obiektu w obszar Rzeczypospolitej.

Opłata ma być uiszczona z góry w kasie skarbowej lub w urzędzie wodnym, który ją wymierzył.

Ministerstwo Robót Publicznych może zezwolić firmom zasługującym na zaufanie na późniejsze uiszczenie opłaty, w każdym razie przed ukończeniem podróży, względnie przed wyjazdem z granic Państwa, przy doliczeniu 6°/o w stosunku rocznym od dnia wyznaczenia opłaty do dnia pobrania.

§ 7. Jeżeli najbliższy zarząd wodny (inspekcja dróg wodnych) jest zbyt oddalony od miejsca wyjazdu, winien kierownik statku, tratwy lub spustu drzewa postarać się o potwierdzenie wyjazdu u najbliższego strażnika wodnego i z tem potwierdzeniem zgłosić się do najbliższego zarządu (inspekcji) celem wymierzenia opłaty przewidzianej w niniejszem rozporządzeniu.

§ 8. Urząd, wymierzający opłatę wystawi dokument podróży w trzech równobrzmiących częściach, z których jedną doręczy osobie uiszczającej opłatę, drugą prześle swej przełożonej władzy II instancji, a trzecią pozostawi u siebie.

Dokument podróży należy przechowywać na statku względnie na tratwie, a po ukończeniu podróży zwrócić urzędowi wodnemu, w obrębie którego podróż zakończono.

Dokument podróży nie podlega opłacie stemplowej.

Niezależnie od dokumentu podróży urząd odbierający opłatę wystawi kwit w dwóch równobrzmiących egzemplarzach, z których jeden wręcza opłacającemu, zaś drugi pozostawi u siebie.

§ 9. W razie puszczenia statku, tratwy lub drzewa luźnego bez zachowania przepisu par. 6 i 7 niniejszego rozporządzenia, uiszcza się brakującą opłatę w potrójnej wysokości.

Różnice wynikłe z powodu mylnego pomierzenia i obliczenia opłaty przez urząd podlegają dopłacie do wysokości normalnej opłaty, w najbliższym urzędzie powołanym do poboru opłat wymienionych w niniejszem rozporządzeniu.

§ 10. Kierownicy statków, trataw lub spustu drzewa są obowiązani przedstawiać dokument podróży na żądanie organów inspekcji żeglugowej.

Organa wykonawcze inspekcji żeglugowej mają prawo kontroli statków, trataw i spustu drzewa luźnego.

Za należyte złożenie opłat przewidzianych w niniejszem rozporządzeniu właściciel odpowiada statkiem, tratwą lub drzewem spuszczone wraz z całym urządzeniem i zapasem paliwa. Celem zabezpieczenia tych opłat obiekty te mogą być zajęte na rzecz Skarbu Państwa przez organa administracji Państwa.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze nie dotyczy postanowień ustawy z dnia 14 maja 1923 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. № 58 poz. 412).

§ 12. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z wyjątkiem Województwa Śląskiego.

Opłaty sezonowe za 1924 r. przewidziane w § 3 mają być wymierzone według stawek ustalonych niniejszem rozporządzeniem.

Zarazem tracą moc rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dn. 28 marca 1923 r. i z dn. 29 grudnia 1923 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w przedmiocie pobierania opłat od statków i trataw i spustu drzewa luźnego (Dz. U. R. P. № 38 poz. 264 i № 137 poz. 1154).

Kierownik Ministerstwa Robót Publicznych:
Rybczyński

Minister Skarbu: *W. Grabski*

531.

Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych

z dnia 17 czerwca 1924 r.

o zmianach i uzupełnieniach Taryfy towarowej polskich kolei żelaznych.

Na mocy dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. o tymczasowym przekazaniu Ministrowi Komunikacji prawa wydawania przepisów o przewozie pasażerów, bagażu i towarów oraz ustalania taryf przewozowych na kolejach polskich (Dz. P. P. P. № 14, poz. 152) i w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu zarządza się co następuje:

§ 1. W części II Taryfy towarowej polskich kolei żelaznych „Postanowienia taryfowe“ (Dz. U. R. P. z 1923 r. № 136, poz. 1134) wprowadza się zmiany następujące:

W punk. 4 w wierszu trzecim minimalną normę dla przesyłek pośpiesznych zmienia się z 40 na 30 kg.

Punkt 5 otrzymuje brzmienie następujące:

„5. Za odległość przewozową kolei mniejszą, niż 5 km., przewoźne oblicza się za 5 km., z wyjątkami, wskazanymi w taryfie niniejszej. Opłaty za przewóz na odległościach od 6 do 50 km. oblicza się za rzeczywistą ilość kilometrów, od 51 do 100 km. — strefami po 5 km., zaś powyżej 100 km. — strefami po 10 km. Przy obliczaniu stref 5-cio i 10-cio kilometrowych część strefy liczy się za pełną. Przewoźne i inne opłaty zaokrągla się w sumie ostatecznej do pełnych groszy wzwyż”.

Punkt 99 (dawny 101, Dz. U. R. P. z 1924 r. № 18, poz. 184 i № 30, poz. 303) skreśla się, a w zależności od tego punkt 100 otrzymuje numer 99.

W punk. 99 (nowym) w wierszu 3-im normę podwyżki zmienia się ze 100°/o na 50°/o.

W „Wykazie opłat dodatkowych“ opłaty, podane w punktach: 2 — Opłaty za ważenie, 3 — Opłaty